

SVETLO

Každý život prináša svetlé i tmavé dni. A čím viac človek žije v temnote, tým radostnejšie očakáva svetlo. A keď príde, prežíva ho úprimne a v nádeji. Cez dušičky sme na hroboch prosili o svetlo nádeje pre duše zosnulých, ale aj my živí túžime po svetle nádeje.

Aj Martu, ktorá roky pracovala v kameňolome so svojím manželom, postihlo obdobie temna. Manžel prišiel o nohu, ktorú mu amputovali po závale kamením. A tak sa musela starať doma o manžela aj chodiť do ťažkej práce. A aby toho nebolo dost, lekári jej diagnostikovali zlyhanie obličiek. Prv jedna, potom jej začala zlyhávať aj druhá. Vtedy jej lekár povedal, že to bude vážne a že bude musieť chodiť na dialýzu. Prijala to, nevyčítala nič Bohu, ale neprestávala bojovať a veriť. Bolo upršané počasie. V chráme sa dozvedela, že do Prešova príde kňaz, ktorý má moc liečiť. Rozhodla sa, že pôjde. Bála sa, že ak bude pršať, prechladne a zhorší sa jej zdravotný stav, no rozhodla sa. Ráno bolo ako vymenené. Slnko sa predralo cez mraky a vysušalo kvapky, čo popadali minulé dni. Potešila sa.

Keď si sadla a počúvala slová kňaza, bolo jej príjemne. Vlieval do jej srdca nádej a pokoj. Hovorila si, že to stálo za to. Cítila sa silnejšia, pokojnejšia. Na konci prednášky a modlitby kňaz zdvihol ruky a vyzval prítomných k prijatiu uzdravenia. Sklopila zrak a vo viere si v duchu opakovala každé jeho slovo, aby jej nič neuniklo. Boli to silné slová plné viery. Kňaz ešte ani nedohovoril a ona ucítila teplo na chrbte. Celý chrbát sa jej zohrieval, akoby naň pražilo slnko. Nevedela, čo sa deje. Vari by aj ona bola tá vyvolená? Vari by aj ona mohla byť naozaj uzdravená? Stretnutie sa skončilo a ona prišla domov. Teplo na chrbte už dávno pominulo, ale jej modlitby boli oveľa silnejšie. Boli plné nádeje. Modlila sa, ako len vedela, z celého srdca, mysle i duše. Nešlo jej o seba, ale o manžela a deti. Ak by aj ona mala také veľké problémy, kto sa o nich postará?! Ich deti, vedela to veľmi dobre, ale nechcela ich zaťažovať. Mali svoje problémy. Preto pre nich a nie pre seba prosila Boha, aby tá nádej bola realitou. V stredu išla na kontrolu pred prvou dialýzou. V pondelok jej už odobrali krv. Lekár skonštatoval, že sa nemusia ponáhľať. „Zdá sa, že tá druhá oblička ešte stále ako-tak funguje,“ povedal jej.

Tešila sa. Zázrak, stal sa zázrak. O dva týždne išla znova. Sestrička ju privítala čudne: „Pani Marta, sadnite si, musím vám ešte raz zobrať krv.“ „Prečo? Čo sa stalo?“ „Asi ju v laboratóriu zamenili,“ ospravedlňovala sa sestrička. Po odbere dodala: „Ešte počkajte vonku, keď budeme mať aspoň základné výsledky, zavoláme vás.“ Krátko pred obedom si ju zavolala sestrička dnu. Vošla neistým krokom. Nevedela, čo sa deje. Hovorila si, že ak to dáva Boh, dá aj silu všetko prijať. „No tak, ako sa má moja milá pacientka?“ oslovil ju lekár. „Dobre, pán doktor.“ „Vy sa modlíte, že?“ „Áno. Prečo sa pýtate?“ „Lebo vaše modlitby boli vyslyšané. Vyzerá to tak, že vám minimálne jedna oblička funguje na 100 percent. To znamená žiadna dialýza. Ale predsa, urobíme ešte niekoľko vyšetrení, aby sme vedeli, na čom sme.“ Súhlasila. Jej srdce zaplavila vlna radosti, ale aj vďaka Bohu za to, čo prežila. Vedela, že od tejto chvíle jej život patrí Bohu. A že ak príde niekedy znova temnota, tak to bude iba preto, aby sa ešte viac tešila na svetlo. A ako dopadli jej kontrolné výsledky? Lekári zistili, že jej fungujú obidve obličky. A v ich srdci vznikla ďalšia pochybnosť, že predsa len ten Boh ich *starých mám* existuje. Bohu vďaka! On má svetlo pre všetkých. I pre nás.

o. Rastislav